EVROPSKA
KOMISIJA

Bruselj, 16.7.2025
COM(2025) 415 final

2025/0230 (NLE)

Predlog

SKLEP SVETA

o podpisu, v imenu Evropske unije, Konvencije Združenih narodov proti kibernetski kriminaliteti; Krepitev mednarodnega sodelovanja za boj proti nekaterim kaznivim dejanjem, storjenim z uporabo sistemov informacijske in komunikacijske tehnologije, ter za izmenjavo dokazov v elektronski obliki o hudih kaznivih dejanjih

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. OZADJE PREDLOGA

• Razlogi za predlog in njegovi cilji

Cilji predloga

Namen tega predloga je, da Evropska komisija (v nadaljnjem besedilu: Komisija) od Sveta Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: Svet) pridobi pooblastilo za podpis Konvencije Združenih narodov proti kibernetski kriminaliteti (v nadaljnjem besedilu: Konvencija) v imenu Evropske unije.(1)

Komisija bo podala tudi predlog za sklep Sveta o pooblastitvi Komisije za sklenitev Konvencije v imenu Evropske unije. Predloga skupaj sledita zavezi Komisije iz evropske strategije notranje varnosti – ProtectEU.(2)

Kibernetska kriminaliteta še naprej vse bolj ogroža varnost državljanov in podjetij v Evropski uniji (EU).(3) Po Europolovi oceni ogroženosti zaradi internetnega organiziranega kriminala so se grožnje, ki jih predstavlja kibernetska kriminaliteta, v zadnjih desetih letih dinamično razvijale po obsegu, intenzivnosti in potencialu za povzročanje škode.(4) Storilci kaznivih dejanj kibernetske kriminalitete izkoriščajo nastajajoče tehnologije, kot je umetna inteligenca, za avtomatizacijo napadov, socialni inženiring in izogibanje varnostnim ukrepom, zaradi česar so kibernetski napadi bolj nadgradljivi in učinkovitejši. Gospodarska recesija, geopolitična nestabilnost in vse večja svetovna neenakost so za posameznike povečale spodbude za ukvarjanje s kibernetsko kriminaliteto.(5) Še naprej se povečujeta tudi obseg in število kibernetsko omogočenih kaznivih dejanj, kot so spletne goljufije in spolna zloraba otrok. Ocenjuje se, da je bilo leta 2024 na svetovni ravni zaradi spletnih goljufij izgubljenih 1,03 bilijona EUR.(6) Število prijav spolne zlorabe otrok po svetu se z enega milijona v letu 2010 leta 2023 povzpelo na skoraj 36 milijonov, od tega 1,3 milijona v EU.(7)

Kibernetska kriminaliteta je svetoven pojav brez meja, okrepitev mednarodnega sodelovanja v boju proti njej pa je že več kot desetletje prednostna naloga držav po vsem svetu. Zlasti zaradi brezmejnosti interneta so preiskave kibernetske kriminalitete skoraj vedno čezmejne narave, zato je potrebno tesno sodelovanje med organi v različnih državah. V zadnjih letih se število držav, s katerimi je treba sodelovati, povečuje, saj se storilci kaznivih dejanj kibernetske kriminalitete skrivajo v jurisdikcijah, ki jim ustrezajo, po vsem svetu, da bi izvajali napade na EU in njene partnerske države.

Za kazenske preiskave spletnih in tradicionalnih kaznivih dejanj, kot je trgovina s prepovedanimi drogami, ki pogosto puščajo sledi na spletu, saj storilci kaznivih dejanj tam ter prek aplikacij načrtujejo in usklajujejo svoje dejavnosti, so vse pomembnejši elektronski

---

(1) Besedilo Konvencije bo priloženo predlogu sklepa Sveta o sklenitvi, v imenu Unije, Konvencije.

(2) Sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij, ProtectEU: evropska strategija notranje varnosti, COM(2025) 148 final.

(3) Leta 2023 so bili napadi z izsiljevalskim programjem, spolno izkoriščanje otrok in spletne goljufije še vedno najbolj ogrožajoče pojavne oblike kibernetske kriminalitete v Evropski uniji (EU). Nekateri storilci kaznivih dejanj kibernetske kriminalitete, usmerjenih zoper EU, so delovali od znotraj EU, drugi pa so raje delovali iz tujine ter prikrivali svoje nezakonite dejavnosti in nezakonito pridobljena sredstva v tretjih državah. Ocena ogroženosti zaradi internetnega organiziranega kriminala (IOCTA), 2024.

(4) Ocena ogroženosti zaradi internetnega organiziranega kriminala (IOCTA), 2024.

(5) Ocena ogroženosti zaradi hudih kaznivih dejanj in organiziranega kriminala (SOCTA), 2025.

(6) Poročilo o stanju prevar v svetu za leto 2025.

(7) Nacionalni center za pogrešane in izkoriščane otroke, https://www.missingkids.org/cybertiplinedata.

dokazi. Tako je Komisija v raziskavi ugotovila, da so organi kazenskega pregona in pravosodni organi že leta 2018 v vsaj 85 % kazenskih preiskav, tudi v zvezi s kibernetsko kriminaliteto, potrebovali dostop do elektronskih dokazov.[8] Dokazi o posameznih kaznivih dejanjih se vse pogosteje nahajajo v elektronski obliki pri ponudnikih storitev v tujih jurisdikcijah. Pri vsaj 55 % preiskav se zahteva čezmejni dostop do dokazov.[9] Za učinkovit odziv kazenskega pravosodja so potrebni ustrezni ukrepi za pridobitev takih dokazov, da se ohrani pravna država.

Zato se tako na nacionalni ravni kot na ravni EU[10] in mednarodni ravni sprejemajo ukrepi za izboljšanje izmenjave elektronskih dokazov za namene kazenskih preiskav.

Med temi ukrepi je tudi Konvencija. Ta določa skupna pravila na svetovni ravni za okrepitev sodelovanja na področju kibernetske kriminalitete in zbiranja dokazov v elektronski obliki za namene kazenskih preiskav ali postopkov, s čimer ustvarja podlago za sodelovanje s številnimi državami, s katerimi niti EU niti njene države članice nimajo sklenjenih sporazumov, hkrati pa zagotavlja spoštovanje zakonov in vrednot EU. Je skladna z obstoječimi instrumenti EU in mednarodnimi instrumenti ter jih dopolnjuje.

Ozadje

Konvencija Sveta Evrope o kibernetski kriminaliteti iz leta 2001 (v nadaljnjem besedilu: Budimpeška konvencija)[11] je prva mednarodna pogodba na področju kibernetske kriminalitete. Olajšuje boj proti kaznivim dejanjem, ki izkoriščajo računalniška omrežja. Budimpeška konvencija je odprta za države članice Sveta Evrope in nečlanice na povabilo. Do zdaj šteje 80 držav pogodbenic, vključno s 26 državami članicami Evropske unije. V Drugem dodatnem protokolu[12] k Budimpeški konvenciji so določena posodobljena pravila o izmenjavi elektronskih dokazov.[13]

Evropska unija in njene države članice so tudi pogodbenice dveh glavnih instrumentov Združenih narodov s področja kazenskega prava, ki sta skoraj splošno sprejeta, in sicer Konvencije Združenih narodov proti organiziranemu kriminalu (v nadaljnjem besedilu: UNTOC)[14] in Konvencije Združenih narodov proti korupciji (v nadaljnjem besedilu: UNCAC).[15]

---

(8) SWD(2018) 118 final.

(9) SWD(2018) 118 final.

(10) Uredba (EU) 2023/1543 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. julija 2023 o evropskem nalogu za posredovanje in evropskem nalogu za zavarovanje elektronskih dokazov v kazenskih postopkih ter za izvrševanje zapornih kazni po kazenskem postopku (UL L 191, 28.7.2023, str. 118, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2023/1543/oj) ter Direktiva (EU) 2023/1544 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. julija 2023 o določitvi harmoniziranih pravil o imenovanju imenovanih poslovnih enot in pravnih zastopnikov za namen zbiranja elektronskih dokazov v kazenskih postopkih (UL L 191, 28.7.2023, str. 181, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2023/1544/oj).

(11) CETS št. 185.

(12) CETS št. 224.

(13) Svet je sprejel sklepa o pooblastitvi držav članic, da v interesu EU podpišejo in ratificirajo Drugi dodatni protokol: Sklep Sveta (EU) 2022/722 z dne 5. aprila 2022 o pooblastitvi držav članic, da v interesu Evropske unije podpišejo Drugi dodatni protokol h Konvenciji o kibernetski kriminaliteti, ki obravnava okrepljeno sodelovanje in razkritje elektronskih dokazov (UL L 134, 11.5.2022, str. 15, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2022/722/oj) ter Sklep Sveta (EU) 2023/436 z dne 14. februarja 2023 o pooblastitvi držav članic, da v interesu Evropske unije ratificirajo Drugi dodatni protokol h Konvenciji o kibernetski kriminaliteti, ki obravnava okrepljeno sodelovanje in razkritje elektronskih dokazov (UL L 63, 28.2.2023, str. 48, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2023/436/oj).

(14) Dok. A/55/383. EU je UNTOC podpisala 12. decembra 2000 ter jo ratificirala 21. maja 2004, ratificirala pa je tudi njena protokola proti tihotapljenju in trgovini z ljudmi. Glej 2004/579/ES: Sklep Sveta z dne 29. aprila 2004 o sklenitvi v imenu Evropske skupnosti Konvencije Združenih narodov

Določbe nove Konvencije so usklajene in združljive tremi navedenimi uveljavljenimi in široko sprejetimi mednarodnimi instrumenti.

Na dnevnem redu Združenih narodov (ZN) sta tudi vzpon informacijske tehnologije in hiter razvoj novih telekomunikacijskih in računalniških omrežnih sistemov ter uporaba in zloraba tehnologij v kriminalne namene. Generalna skupščina ZN je 21. decembra 2010 sprejela Resolucijo 65/230, v kateri je Komisijo za preprečevanje kriminala in kazensko pravosodje (CCPCJ) pozvala, naj ustanovi odprto medvladno strokovno skupino (v nadaljnjem besedilu: medvladna strokovna skupina), ki bo izvedla celovito študijo o problemu kibernetske kriminalitete.

Generalna skupščina ZN je 17. decembra 2018 sprejela Resolucijo 73/187 o boju proti uporabi informacijskih in komunikacijskih tehnologij v kriminalne namene. Generalna skupščina ZN je 27. decembra 2019 sprejela drugo resolucijo (74/247) o isti temi, s katero je bil ustanovljen odprt *ad hoc* medvladni strokovni odbor (v nadaljnjem besedilu: *ad hoc* odbor), ki bo pripravil celovito mednarodno konvencijo o boju proti uporabi informacijskih in komunikacijskih tehnologij v kriminalne namene. V resoluciji je določeno, da mora *ad hoc* odbor v celoti upoštevati obstoječe mednarodne instrumente in prizadevanja na nacionalni, regionalni in mednarodni ravni za boj proti uporabi informacijskih in komunikacijskih tehnologij v kriminalne namene, zlasti delo in rezultate medvladne strokovne skupine.

Svet je 24. maja 2022 pooblastil Komisijo, da v imenu Evropske unije sodeluje pri pogajanjih o Konvenciji.[16] Komisija je v pogajanjih sodelovala v skladu s sklepom Sveta, pri čemer se je ravnala po pogajalskih smernicah iz navedenega sklepa. Komisijo je podpirala Evropska služba za zunanje delovanje (ESZD). Komisija se je o stališču Unije stalno posvetovala s posebnim odborom Sveta za pogajanja in zagotovila, da je Konvencija skladna z zadevnim pravnim redom EU.

Komisija je v skladu z Okvirnim sporazumom o odnosih med Evropskim parlamentom in Evropsko komisijo[17] o pogajanjih obveščala tudi Evropski parlament.

Komisija je med pogajanji in po njih obveščala tudi Evropskega nadzornika za varstvo podatkov (ENVP) in Evropski odbor za varstvo podatkov (EOVP).

---

proti mednarodnemu organiziranemu kriminalu (UL L 261, 6.8.2004, str. 69, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2004/579/oj), 2006/616/ES: Sklep Sveta z dne 24. julija 2006 o sklenitvi Protokola proti tihotapljenju migrantov po kopnem, morju in zraku, ki dopolnjuje Konvencijo Združenih narodov proti mednarodnemu organiziranemu kriminalu, v kolikor določbe Protokola sodijo na področje uporabe členov 179 in 181a Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti, v imenu Evropske skupnosti (UL L 262, 22.9.2006, str. 24, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2006/616/oj) ter 2006/619/ES: Sklep Sveta z dne 24. julija 2006 o sklenitvi Protokola o preprečevanju, zatiranju in kaznovanju trgovine z ljudmi, predvsem ženskami in otroki, ki dopolnjuje Konvencijo Združenih narodov proti mednarodnemu organiziranemu kriminalu, v kolikor določbe Protokola sodijo na področje uporabe naslova IV tretjega dela Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti, v imenu Evropske skupnosti (UL L 262, 22.9.2006, str. 51, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2006/619/oj).

(15) Zbirka pogodb Združenih narodov, zvezek 2349, str. 41; Dok. A/58/422. EU je UNCAC podpisala 15. septembra 2005, ratificirala pa jo je 12. novembra 2008. Glej 2008/801/ES: Sklep Sveta z dne 25. septembra 2008 o sklenitvi Konvencije Združenih narodov proti korupciji v imenu Evropske skupnosti (UL L 287, 29.10.2008, str. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2008/801/oj).

(16) Sklep Sveta (EU) 2022/895 z dne 24. maja 2022 o pooblastilu za začetek pogajanj v imenu Evropske unije o celoviti mednarodni konvenciji o boju proti uporabi informacijskih in komunikacijskih tehnologij v kriminalne namene (UL L 155, 8.6.2022, str. 42, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2022/895/oj).

(17) Referenčna številka L 304/47.

Ad hoc skupina se je med 28. februarjem 2022 in 9. avgustom 2024 osemkrat sestala na formalnih sejah. Med temi je organizirala tudi neformalne seje in pet vmesnih sej za posvetovanja z različnimi deležniki, vključno s svetovnimi in regionalnimi medvladnimi organizacijami, nevladnimi organizacijami, organizacijami civilne družbe, akademskimi ustanovami in zasebnim sektorjem.

Ad hoc skupina je 8. avgusta 2024 soglasno odobrila osnutek besedila Konvencije in priloženi osnutek resolucije Generalne skupščine ZN. Generalna skupščina ZN je oba dokumenta soglasno sprejela 24. decembra 2024.[(18)] Konvencija naj bi bila na voljo za podpis 25. oktobra 2025 v Hanoju v Vietnamu, nato pa do 31. decembra 2026 na sedežu Združenih narodov v New Yorku.

Konvencija začne veljati, ko 40 držav v skladu z določbami člena 65, odstavka (1) in (2), izrazi soglasje, da jih Konvencija zavezuje.

Konvencija v skladu z uveljavljeno prakso glede UNTOC in UNCAC določa, da lahko organizacija za regionalno gospodarsko povezovanje, kot je Evropska unija, podpiše in ratificira Konvencijo, če jo podpiše in ratificira vsaj ena od držav članic.

Razlogi za predlog

Konvencija je skladna s ciljema Unije iz evropske strategije notranje varnosti – ProtectEU iz leta 2025, in sicer bojem proti kriminalu in olajšanju dostopa do digitalnih dokazov za vsa kazniva dejanja z uporabo mednarodnih instrumentov, kot je Konvencija. Dopolnjuje obstoječe instrumente EU in mednarodne instrumente, katerih pogodbenice so EU in/ali njene države članice, kot je Budimpeška konvencija Sveta Evrope, in tako prispeva k boju EU proti mednarodnemu kriminalu.

Prvič, Konvencija ima kot instrument ZN širši doseg z vidika članstva kot obstoječi instrumenti EU in mednarodni instrumenti. V tem smislu je podobna prejšnjim instrumentom ZN o sodelovanju v kazenskih zadevah, ki so sprejeti skoraj splošno, kot sta UNTOC in UNCAC. Tako lahko omogoči okrepljeno sodelovanje v boju proti kibernetski kriminaliteti na svetovni ravni.

Drugič, Konvencija temelji na določbah Budimpeške konvencije, ki urejajo inkriminacijo, kar lahko dodatno okrepi sodelovanje na podlagi dolgo obstoječega in preizkušenega pravnega okvira. Ker je bila Konvencija sprejeta nedavno, uvaja tudi dodatne določbe za inkriminacijo kaznivih dejanj, ki so se v zadnjih letih močno razširila: spletna goljufija, pridobivanje otrok za spolne namene zaradi storitve kaznivega dejanja zoper spolno nedotakljivost otroka in razširjanje intimnih podob brez privolitve. Ta ravnanja so že inkriminirana na ravni EU, ne pa še na svetovni ravni.

Tretjič, Konvencija omogoča izmenjavo elektronskih dokazov med organi držav pogodbenic o oblikah hudih kaznivih dejanj, ki so tudi v porastu, vključno s kaznivimi dejanji, povezanimi s terorizmom in mednarodnim organiziranim kriminalom. S tem zoženjem področja uporabe na huda kazniva dejanja se uporaba mehanizma omejuje le na resne primere, kar prispeva k zagotavljanju sorazmernosti. Prav tako to preprečuje preobremenitev nacionalnih organov z zahtevami, odraža pa tudi različne ravni zaupanja v sodelovanje na mednarodni ravni.

Četrtič, Konvencija z vključitvijo postopkovnih ukrepov za zaščito žrtev in prič, orodij za izterjavo premoženjske koristi, pridobljene s kibernetsko kriminaliteto, ter ukrepov za mednarodno sodelovanje na področju premestitve obsojenih oseb ter prenosa kazenskih

(18) Resolucija, ki jo je Generalna skupščina sprejela 24. decembra 2024: A/RES/79/243.

postopkov, skupnih preiskav in sodelovanja na področju kazenskega pregona dopolnjuje obstoječe mednarodne instrumente, kot je Budimpeška konvencija.

Petič, v Konvenciji je poglavje o tehnični pomoči in krepitvi zmogljivosti, da bi se državam v razvoju pomagalo pri izgradnji njihovih zmogljivosti in se jim omogočilo prispevati k svetovnemu boju proti kibernetski kriminaliteti.

Šestič, Konvencija od držav pogodbenic zahteva spoštovanje človekovih pravic, vključno s kazenskimi procesnimi pravicami in zaščitnimi ukrepi (kot so pravica do poštenega sojenja, pravica do obrambe, sodni ali drugi neodvisni nadzor), in pravico do varstva osebnih podatkov pri vsake ukrepu iz Konvencije. Zaradi svojega splošnega poslanstva in priznavanja obstoječih razlik v ravni varstva človekovih pravic po svetu Konvencija vključuje določbe, ki izključujejo njeno uporabo za kršitve človekovih pravic in državam pogodbenicam zagotavljajo do zdaj prvič uporabljene razloge za zavrnitev sodelovanja z drugimi pogodbenicami v takih primerih. Več informacij v zvezi s tem je na voljo v oddelkih Skladnost z obstoječimi določbami politike na področju politike, Temeljne pravice in Podrobna razlaga posameznih določb predloga v nadaljevanju. Te določbe pomenijo, da je Konvencija prvi tovrstni instrument s tako celovitim varstvom in zaščitnimi ukrepi na področju človekovih pravic. Z začetkom veljavnosti bo Konvencija postala referenca za prihodnje mednarodne instrumente in bo prispevala k vključevanju teh zaščitnih ukrepov na področju človekovih pravic v svetovno sodelovanje v kazenskih zadevah.

- **Skladnost z veljavnimi predpisi s področja zadevne politike**

Kot sta navedla Svet v svojih strateških smernicah za zakonodajno in operativno načrtovanje na območju svobode, varnosti in pravice iz leta 2024[(19)] ter Komisija v svoji evropski strategiji notranje varnosti – ProtectEU iz leta 2025, v kateri so napovedani ukrepi EU za boj proti spletnemu kriminalu in olajšanje dostopa do digitalnih dokazov za vsa kazniva dejanja, tudi z mednarodnimi instrumenti za izmenjavo informacij in dokazov, kot sta pravočasen podpis in sklenitev Konvencije, je boj proti kibernetski kriminaliteti prednostna naloga Evropske unije.

Komisija priznava potrebo po nadaljnjem napredku in krepitvi zmogljivosti organov kazenskega pregona in pravosodnih organov na tem področju, da bi razvili nacionalno zakonodajo o kibernetski kriminaliteti, kadar ta ni v celoti na voljo. Priznava tudi potrebo po spodbujanju mednarodnega sodelovanja v boju proti kibernetski kriminaliteti in podpira vrsto programov za krepitev zmogljivosti v številnih državah po vsem svetu, tudi v državah v razvoju.[(20)] Komisija je podprla delo medvladne strokovne skupine ZN za kibernetsko kriminaliteto, Komisije ZN za preprečevanje kriminala in kazensko pravosodje, Urada Združenih narodov za droge in kriminal (UNODC), Odbora Budimpeške konvencije o kibernetski kriminaliteti in drugih organov.

Določbe Konvencije so skladne s pravili in politikami EU na področjih pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah, policijskega sodelovanja in varstva podatkov ter z upoštevnimi dvostranskimi in večstranskimi sporazumi, pri katerih je Evropska unija že pogodbenica.

Pridržki in uradna obvestila

(19) Strateške smernice za zakonodajno in operativno načrtovanje na območju svobode, varnosti in pravice, 28. november 2024, odstavek 19.

(20) Glej na primer okrepljeno globalno ukrepanje proti kibernetski kriminaliteti (GLACY+), https://www.coe.int/en/web/cybercrime/glacy-e.

Konvencija nima nobene posebne določbe, namenjene pridržkom. So pa so pridržki izrecno določeni v nekaterih določbah (člen 11, odstavek 3, člen 23, odstavek 3, točka (a), člen 23, odstavek 3, opomba, člen 42, odstavek 5 ter člen 63, odstavka 3 in 4), implicitno pa so dovoljeni tudi drugi pridržki, če so v skladu s členom 19, odstavek (c), Dunajske konvencije o pravu mednarodnih pogodb[21] in običajnim mednarodnim pravom ter tako niso nezdružljivi s predmetom in namenom Konvencije. Konvencija torej omogoča precejšnjo prožnost v zvezi s pridržki. Države članice bi morale sprejeti enoten pristop do pridržkov in uradnih obvestil, kakor je določeno v Prilogi I k temu sklepu. Pridržki in uradna obvestila bi morali biti združljivi s pravom Unije in mednarodnim javnim pravom ter ne bi smeli izničiti predmeta in namena Konvencije. Pogoji in zaščitni ukrepi na področju človekovih pravic, ki so priznani in določeni v Konvenciji, so del njenega predmeta in namena, tako da glede njih pridržki niso mogoči.

- **Usklajenost z drugimi politikami Unije**

Konvencija je skladna z ustreznimi pravili in politikami Evropske unije na področjih, ki jih bo zajemala (mednarodno sodelovanje in medsebojna pravna pomoč med javnimi organi držav članic oziroma držav članic in tretjih držav, kot je opisano v oddelku Skladnost z obstoječimi določbami politike na področju politike), ter z upoštevnimi dvostranskimi in večstranskimi sporazumi, pri katerih je Evropska unija že pogodbenica. Na druga področja politike Unije ne vpliva.

2. PRAVNA PODLAGA, SUBSIDIARNOST IN SORAZMERNOST

- **Pravna podlaga**

Predlog temelji na členu 218(5) Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU). Člen 218 PDEU določa postopek za pogajanja o sporazumih in njihovo sklepanje med Evropsko unijo in tretjimi državami ali mednarodnimi organizacijami. Odstavek 5 navedenega člena določa, da Svet na predlog Komisije kot pogajalca sprejme sklep o odobritvi podpisa sporazuma v imenu Evropske unije.

Materialna pravna podlaga za sklep po členu 218(5) PDEU je odvisna predvsem od cilja in vsebine predvidenega mednarodnega sporazuma, glede katerega naj bi se v imenu Unije zastopalo stališče. Če ima predvideni mednarodni sporazum dva cilja ali elementa in je eden od teh ciljev ali elementov glavni, drugi pa postranski, mora sklep po členu 218(5) PDEU temeljiti na samo eni materialni pravni podlagi, in sicer na tisti, ki se zahteva za glavni ali prevladujoči cilj ali element.

Materialna pravna podlaga za sklep po členu 218(5) PDEU glede predvidenega mednarodnega sporazuma, ki ima hkrati več ciljev ali elementov, ki so neločljivo povezani, ne da bi bil eden v razmerju do drugih postranski, mora izjemoma vključevati različne ustrezne pravne podlage.

V zadevah v zvezi z olajševanjem sodelovanja med pravosodnimi ali enakovrednimi organi v kazenskih postopkih in izvrševanjem odločb je materialna pravna podlaga člen 82(1) PDEU. Materialna pravna podlaga za opredelitev kaznivih dejanj na področju kibernetske kriminalitete je člen 83(1) PDEU. Materialna pravna podlaga za ukrepe v zvezi s sodelovanjem na področju kazenskega pregona je člen 87(2) PDEU. Materialna pravna podlaga za varstvo osebnih podatkov je člen 16 PDEU.

- **Pristojnost Unije**

[21] Zbirka pogodb Združenih narodov, zvezek 1155, str. 331.

Predmet Konvencije je boj proti kibernetski kriminaliteti, med drugim z inkriminacijo nekaterih hudih škodljivih ravnanj in vzpostavitvijo mednarodnega sodelovanja v ta namen, tudi kar zadeva elektronske dokaze. To v skladu s členom 4(2)(j) PDEU spada v deljeno pristojnost med Unijo in državami članicami.

Nekatere določbe Konvencije, zlasti določba o varstvu podatkov, spadajo na področja, ki so v veliki meri zajeta s skupnimi pravili, na katera bi Konvencija lahko vplivala ali katerih področje uporabe bi lahko spremenila. Zato ima Unija v zvezi s takimi področji in v skladu s členom 3(2) PDEU izključno zunanjo pristojnost za podpis Konvencije.

Evropska komisija lahko zato Konvencijo v interesu Unije podpiše na podlagi člena 16 ter členov 82(1), 83(1), 87(1) in 218(5) PDEU.

- **Subsidiarnost (za neizključno pristojnost)**

Ukrepanje na ravni EU je namenjeno spodbujanju usklajene uporabe določb Konvencije v državah članicah EU, zagotavlja pa tudi njeno skladnost z obstoječimi in prihodnjimi instrumenti EU. Poleg tega ukrepi EU na tem področju krepijo skupni vzvod in vpliv EU in njenih držav članic v mehanizmih za izvajanje Konvencije, kot je konferenca držav pogodbenic (člen 57), pa tudi pri prihodnjih pogajanjih o protokolih (člen 62) h Konvenciji.

- **Sorazmernost**

Cilje Unije v zvezi s tem predlogom, kakor so opredeljeni v oddelku Razlogi za predlog zgoraj, je mogoče doseči le s sklenitvijo zavezujočega mednarodnega sporazuma, ki določa potrebne ukrepe sodelovanja in hkrati zagotavlja ustrezno varstvo temeljnih pravic. Ta cilj je s Konvencijo dosežen. Določbe Konvencije so omejene na to, kar je potrebno za doseganje njenih glavnih ciljev, in ne posegajo v obstoječe instrumente EU ali mednarodne instrumente, katerih pogodbenica je EU.

- **Izbira instrumenta**

Člen 218(5) PDEU določa, da, odvisno od predmeta predvidenega sporazuma, Komisija oziroma visoki predstavnik Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko predloži predlog Svetu, ki sprejme sklep o odobritvi podpisa mednarodnega sporazuma. Glede na predmet Konvencije je primerno, da predlog v ta namen predloži Komisija.

3. REZULTATI NAKNADNIH OCEN, POSVETOVANJ Z DELEŽNIKI IN OCEN UČINKA

- **Naknadne ocene / preverjanja primernosti obstoječe zakonodaje**

Ni relevantno.

- **Posvetovanja z deležniki**

Komisija je 14. januarja 2022 na svojem spletišču objavila poziv k predložitvi dokazov za to pobudo, ki je bil štiri tedne na voljo za pripombe. Posamezni odgovori na poziv k predložitvi dokazov so bili objavljeni na spletišču za javna posvetovanja. Ti premisleki so bili upoštevani pri pripravi predloga Komisije za začetek pogajanj o Konvenciji.

Za zagotovitev večje preglednosti postopka se je z Resolucijo Generalne skupščine 75/282, ki določa organizacijske zadeve v zvezi z *ad hoc* skupino, zagotovilo, da predstavniki zainteresiranih svetovnih in regionalnih medvladnih organizacij, tudi predstavniki organov Združenih narodov, specializiranih agencij in skladov, ter predstavniki funkcionalnih komisij Ekonomsko-socialnega sveta sodelujejo na vsebinskih sejah kot opazovalci. Poleg tega je ta resolucija nevladnim organizacijam (vključno s svetovnimi in regionalnimi medvladnimi organizacijami, nevladnimi organizacijami, organizacijami civilne družbe, akademskimi

ustanovami in zasebnim sektorjem) omogočila, da se registrirajo za seje *ad hoc* skupine in se jih udeležijo, tam pa so lahko na plenarnih zasedanjih redno predstavljale svoja stališča o poglavjih, o katerih se je razpravljalo. V skladu z navedeno resolucijo je bilo organiziranih pet vmesnih posvetovanj z deležniki. Deležniki so lahko predložili tudi pisno gradivo, ki je bilo objavljeno na spletišču *ad hoc* skupine.

Komisija je v svoji vlogi pogajalca med pogajanji prav tako redno sodelovala z različnimi deležniki in upoštevala njihove prispevke.

- **Zbiranje in uporaba strokovnih mnenj**

Komisija se je kot predstavnica Unije med pogajanji posvetovala s posebnim odborom Sveta za pogajanja v skladu s Sklepom Sveta z dne 24. maja 2022 o pooblastitvi Komisije, da v imenu Unije sodeluje pri pogajanjih. Države članice EU so se kot članice ZN lahko udeležile vseh pogajalskih srečanj. Komisija se je med pogajanji o oblikovanju stališča Unije posvetovala z njihovimi predstavniki. Komisija se je tudi redno posvetovala z deležniki (glej oddelek Posvetovanja z deležniki zgoraj).

- **Ocena učinka**

Pomembni učinki so predstavljeni v tem obrazložitvenem memorandumu.

- **Primernost in poenostavitev ureditve**

Konvencija lahko vpliva na nekatere javne organe in kategorije ponudnikov storitev. Zaradi več mednarodnega sodelovanja pri izmenjavi elektronskih dokazov za namene boja proti kibernetski kriminaliteti in kibernetsko omogočenim kaznivim dejanjem bi se lahko povečalo število zahtev za elektronske dokaze, ki jih osrednji organi držav članic EU za medsebojno pravno pomoč prejmejo od svojih kolegov iz drugih držav pogodbenic Konvencije, nato pa ob upoštevanju vseh veljavnih nacionalnih pravil in postopkov posredujejo ponudnikom storitev s sedežem v njihovi državi. Hkrati bodo pravni okvir za mednarodno sodelovanje na področju kibernetske kriminalitete, ki ga Konvencija vzpostavlja na svetovni ravni, ter zaščitni ukrepi in pogoji, ki jih vsebuje, ponudnikom storitev zagotovili večjo pravno varnost glede zahtev za dostop do podatkov, ki bi jih lahko prejeli na podlagi sodelovanja med državami na področju kazenskih zadev.

- **Temeljne pravice**

Konvencija določa zaščitne ukrepe, ki državam članicam EU omogočajo izpolnjevanje obveznosti na področju človekovih pravic v skladu z mednarodnim pravom, pravom EU in nacionalnim pravom. Ti zaščitni ukrepi tudi preprečujejo, da bi države pogodbenice ta instrument ZN zlorabljale za kršitve človekovih pravic ali njihovo upravičitev.

Določbe Konvencije zajemajo postopkovne ukrepe in ukrepe mednarodnega sodelovanja v kazenskih zadevah, kot so izročitev, medsebojna pravna pomoč in izmenjava elektronskih dokazov, ki bi lahko posegali v temeljne pravice, kot so pravica do svobode in pravica do zaščite pred nečloveškim in ponižujočim ravnanjem ter pravica do zasebnosti in pravica do varstva osebnih podatkov. Konvencija se ravna po pristopu, ki temelji na pravicah, ter zagotavlja splošne in za posamezne okoliščine specifične trdne pogoje in zaščitne ukrepe na področju človekovih pravic, ki so v skladu z obstoječimi mednarodnimi instrumenti o človekovih pravicah in sodelovanju v kazenskih zadevah. Konvencija prav tako obravnava tveganja za človekove pravice, ki so neločljivo povezana z bojem proti kibernetski kriminaliteti in z naravo interneta. Kar zadeva obveznosti držav pogodbenic na področju človekovih pravic, se Konvencija večkrat sklicuje na „mednarodno pravo človekovih pravic“. Ta široki izraz zajema mednarodne instrumente in običajno mednarodno pravo o človekovih pravicah ter tako zagotavlja najširšo mogočo uporabo mednarodnih obveznosti na področju

človekovih pravic za vse prihodnje pogodbenice Konvencije, ne glede na njihov pristop h konkretnim mednarodnim instrumentom s področja človekovih pravic.

Člen 6 določa splošno zahtevo za države pogodbenice, da pri izvajanju Konvencije spoštujejo svoje obveznosti po mednarodnem pravu človekovih pravic. Prav tako pogodbenicam Konvencije preprečuje, da bi jo razlagale tako, da jim omogoča uporabo tega pravnega instrumenta za zatiranje človekovih pravic ali temeljnih svoboščin. V poudarek te obveznosti z vidika digitalnega okvira, v katerem učinkuje Konvencija, vsebuje člen 6, odstavek 2, tudi neizčrpen seznam tistih človekovih pravic in temeljnih svoboščin, ki so bolj izpostavljene morebitnim zlorabam v digitalnem okolju, vključno s svobodo izražanja, vesti, mnenja, vere ali prepričanja, mirnega zbiranja in združevanja. Ta horizontalna določba se zaradi njene umestitve in narave uporablja za celotno Konvencijo ter je del predmeta in namena Konvencije.

Horizontalna določba je tudi člen 21, odstavek 4, nanaša pa se na usklajevanje pregona, razsojanja in sankcioniranja kaznivih dejanj iz Konvencije. V skladu s tem členom morajo države pogodbenice zagotoviti, da vsaka oseba, ki se preganja zaradi kaznivih dejanj, določenih v skladu s Konvencijo, uživa vse pravice in jamstva v skladu z notranjim pravom in veljavnimi mednarodnimi obveznostmi države pogodbenice, vključno s pravico do poštenega sojenja in pravico do obrambe.

Tudi člen 24 določa horizontalne pogoje in zaščitne ukrepe v zvezi s pooblastili in postopkovnimi ukrepi, ki jih določa Konvencija, tako na nacionalni kot mednarodni ravni. V skladu s tem členom morajo države pogodbenice zagotoviti, da pri izvajanju svojih procesnih pooblastil spoštujejo pogoje in zaščitne ukrepe, ki v skladu z obveznostmi teh držav po mednarodnem pravu človekovih pravic zagotavljajo varstvo človekovih pravic in vključujejo načelo sorazmernosti. Med takimi pogoji in zaščitni ukrepi, ki se uporabljajo za pooblastila in postopke, ki jih določa Konvencija, so sodni ali drug neodvisen nadzor, pravica do učinkovitega pravnega sredstva (ki zajema več ukrepov, namenjenih osebam, katerih človekove pravice so bile kršene), razloge, ki upravičujejo uporabo pooblastil in postopkov, ter omejitev obsega in trajanja teh pooblastil in postopkov.

Člen 36 kot prvi v katerem izmed instrumentov ZN s področja kazenskega pravosodja vsebuje določbo, namenjeno varstvu osebnih podatkov. Uporablja se za vse prenose osebnih podatkov na podlagi Konvencije. Taki prenosi se lahko izvedejo le v skladu z notranjim pravom in mednarodnopravnimi obveznostmi države pogodbenice prenosnice. Preden se osebni podatki lahko posredujejo drugi državi pogodbenici, lahko države pogodbenice zavrnejo njihov prenos, če ga ni mogoče opraviti skladu z njihovo veljavno zakonodajo o varstvu podatkov. Država pogodbenica lahko za to, da zagotovi skladnost s svojo nacionalno zakonodajo o varstvu osebnih podatkov in da se tako lahko odzove na zahtevo za mednarodno sodelovanje, državi vložnici postavi ustrezne pogoje. Države pogodbenice morajo zagotoviti, da v njihovih pravnih okvirih za osebne podatke, ki jih bodisi v okviru zahteve za mednarodno sodelovanje bodisi v odgovor na zahtevo prejmejo na podlagi Konvencije, veljajo učinkoviti in ustrezni zaščitni ukrepi. Države pogodbenice lahko prejete osebne podatke posredujejo tretji državi ali mednarodni organizaciji le s predhodnim dovoljenjem prvotne države pogodbenice prenosnice, ki lahko zahteva, da mora biti dovoljenje pisno.

Konvencija določa celovite zaščitne ukrepe v zvezi z izročitvijo in medsebojno pravno pomočjo. Države pogodbenice lahko zavrnejo zahteve za izročitev ali medsebojno pravno pomoč, kadar ni dvojne kaznivosti (člen 37, odstavek 1, in člen 40, odstavek 8).

V Konvenciji so določeni tudi drugi dodatni razlogi za zavrnitev sodelovanja, ki so skladni z obstoječimi mednarodnimi instrumenti. Člen 37, odstavka 8 in 15, ter člen 40, odstavki 8, 21 in 22, državam pogodbenicam omogočata, da v številnih primerih zavrnejo zahteve za

mednarodno sodelovanje, na primer če zahteva za medsebojno pravno pomoč ni vložena v skladu z določbami člena 40, če država pogodbenica, na katero je zahteva naslovljena, meni, da bi izvršitev zahteve lahko vplivala na njeno suverenost, varnost, javni red ali druge bistvene interese (kar se v mednarodnem kontekstu pogosto razlaga tako, da zajema tudi vidike človekovih pravic), če bi nacionalna zakonodaja organom države pogodbenice, na katero je zahteva naslovljena, prepovedovala izvedbo zahtevanega dejanja v zvezi s katerim koli podobnim kaznivim dejanjem, če bi bilo to v nasprotju s pravnim sistemom države pogodbenice, na katero je zahteva naslovljena, ki ureja medsebojno pravno pomoč, ter če ima država pogodbenica, na katero je zahteva naslovljena, utemeljene razloge za domnevo, da je bila zahteva podana z namenom pregona ali kaznovanja osebe zaradi njenega spola, rase, jezika, vere, narodnosti, etničnega porekla ali političnega prepričanja oziroma da bi izpolnitev zahteve iz katerega koli od teh razlogov škodovala položaju navedene osebe. Zadnjenavedeni zaščitni ukrep glede medsebojne pravne pomoči, kot je izmenjava elektronskih dokazov, se v večini mednarodnih instrumentov o sodelovanju v kazenskih zadevah redko pojavlja. Predstavlja pomembno dodatno jamstvo za preprečevanje neupravičenega usmerjanja ukrepov na posameznike, organizacije zasebnega sektorja, medije ali organizacije civilne družbe ter na njihovo premoženje. Ta zaščitni ukrep, drugi razlogi za zavrnitev in zahteva glede dvojne kaznivosti državam pogodbenicam omogočajo, da zavrnejo mednarodno sodelovanje v primerih, za katere menijo, da so politično motivirani.

Pogoji in zaščitni ukrepi na področju človekovih pravic, ki so priznani in določeni v Konvenciji, so del njenega predmeta in namena ter so neločljivo povezani s pooblastili in postopki, ki jih določa. Glede teh pogojev in zaščitnih ukrepov kot takih pridržki niso mogoči.

Konvencija določa tudi mehanizem rednih pregledov izvajanja Konvencije, ki jih opravi konferenca držav pogodbenic (člen 57, odstavek 5, točka (f)). Ta pregled bi moral zajemati vse določbe Konvencije, vključno z njenimi pogoji in zaščitnimi ukrepi, skladno z drugimi obstoječimi mednarodnimi instrumenti in mehanizmi na istem področju.

4. PRORAČUNSKE POSLEDICE

Predlog ne vpliva na proračun Unije. Države članice imajo lahko enkratne stroške za izvajanje Konvencije, organi držav članic pa bi lahko imeli zmerno višje stroške zaradi pričakovanega povečanja števila zahtev za mednarodno sodelovanje.

5. DRUGI ELEMENTI

- **Načrti za izvedbo ter ureditev spremljanja, ocenjevanja in poročanja**

Ni načrta za izvedbo, saj bodo morale države članice Konvencijo po njenem podpisu in ratifikaciji izvajati.

Kar zadeva spremljanje, bo Komisija sodelovala na zasedanjih konference držav pogodbenic, kjer bo Evropska unija priznana kot pogodbenica Konvencije in bo lahko v zvezi s sprejetjem sprememb in dopolnilnih protokolov h Konvenciji uveljavljala glasovalne pravice s številom glasov, ki je enako številu držav članic, ki so pogodbenice Konvencije. Komisija bo redno obveščala Evropski parlament o rezultatih pregleda in spremljanja izvajanja Konvencije, ki ju izvaja konferenca držav pogodbenic.

- **Natančnejša pojasnitev posameznih določb predloga**

Cilj Konvencije je okrepiti mednarodno sodelovanje na področju kaznivih dejanj, določenih v Konvenciji, ter zbiranje elektronskih dokazov o kaznivih dejanjih, opredeljenih v Konvenciji, in o drugih hudih kaznivih dejanjih za namene določenih kazenskih preiskav ali postopkov. V

zvezi s tem je cilj Konvencije tudi spodbujati tehnično pomoč in krepitev zmogljivosti, zlasti v korist držav v razvoju.

Splošne določbe (Poglavje I (členi 1–6))

Poglavje I določa splošno področje uporabe in namen Konvencije ter opredelitve pojmov, ki se v njej uporabljajo. Pri teh določbah gre večinoma za standardne formulacije, zgledujejo pa se po Budimpeški konvenciji in dveh obstoječih instrumentih ZN s področja kazenskega pravosodja (UNTOC in UNCAC).

V členu 2 so opredelitve pojmov, ki so skladne s tistimi iz Budimpeške konvencije, njenega Drugega dodatnega protokola in dveh obstoječih instrumentov ZN s področja kazenskega pravosodja (UNTOC in UNCAC). V primerjavi z navedenimi instrumenti je v Konvenciji dodana le ena nova opredelitev, in sicer „podatki o vsebini“, ki se zgleduje po vzorčnem zakonu UNODC o medsebojni pravni pomoči v kazenskih zadevah[(22)] in opredelitvi iz uredbe o e-dokazih.[(23)]

Člen 3 določa področje uporabe Konvencije, tako da ta zajema preprečevanje, preiskovanje in kazenski pregon kaznivih dejanj, določenih v skladu s Konvencijo, ter izterjavo premoženjske koristi, pridobljene s temi kaznivimi dejanji. Področje uporabe Konvencije v skladu s členoma 23 in 35 zajema tudi zbiranje in izmenjavo elektronskih dokazov v okviru posebnih kazenskih preiskav ali postopkov (za več podrobnosti glej oddelka *Postopkovni ukrepi in kazenski pregon (Poglavje IV (členi 23–34))* in *Mednarodno sodelovanje (Poglavje V (členi 35–52))*).

Člen 4 določa, da bi bilo treba kazniva dejanja, ki so določena v drugih veljavnih konvencijah in protokolih ZN (in katerih pogodbenice so države pogodbenice), kaznovati ne glede na to, ali so bila storjena zunaj spleta ali na njem. Drugi odstavek omejuje področje uporabe tega člena, saj poudarja, da ta določba ne zagotavlja pravne podlage za ustvarjanje novih ali dodatnih kaznivih dejanj poleg tistih, ki so določena v veljavnih konvencijah in protokolih ZN.

Člen 5 je standardna določba o spoštovanju načela suverenosti po vzorcu besedila ustreznih določb UNTOC in UNCAC.

Člen 6 je določba, kakršne v dveh navedenih instrumentih Združenih narodov s področja kazenskega pravosodja in Budimpeški konvenciji ni. Jasno razmejuje predmet in namen Konvencije ter deluje kot pomemben zaščitni ukrep pred njeno neustrezno uporabo. Prvi odstavek kot splošni cilj na visoki ravni določa, da morajo vsi ukrepi, sprejeti za izvajanje Konvencije, temeljiti na mednarodnih obveznostih s področja človekovih pravic, ki so jih sprejele posamezne države pogodbenice. Drugi odstavek nadgrajuje ta cilj s ponovno potrditvijo, da se Konvencija ne sme razlagati z namenom kršenja katerih koli človekovih pravic, bodisi ekonomskih, bodisi socialnih in kulturnih bodisi državljanskih in političnih pravic. Ta določba vsebuje neizčrpen seznam pravic, za katere se šteje, da so še posebej dovzetne za kršitve z ukrepi, namenjenimi boju proti kibernetski kriminaliteti, kot so svoboda izražanja, vesti, mnenja, veroizpovedi ali prepričanja, mirnega zbiranja in združevanja. Področje uporabe Konvencije je torej omejeno tudi s to določbo, kar preprečuje, da bi države

---

(22) Vzorčni zakon UNODC o medsebojni pomoči v kazenskih zadevah (2007), kakor je bil spremenjen z določbami o elektronskih dokazih in uporabi posebnih preiskovalnih tehnik (2022); E/CN.15/2022/CRP.6.

(23) Glej Uredbo (EU) 2023/1543 o evropskem nalogu za posredovanje in evropskem nalogu za zavarovanje elektronskih dokazov v kazenskih postopkih ter za izvrševanje zapornih kazni po kazenskem postopku, člen 3(12).

pogodbenice v prihodnje preširoko uporabljale ukrepe mednarodnega sodelovanja iz Konvencije.

Inkriminacija (Poglavje II (členi 7–21))

Členi 7–17 usklajeno inkriminirajo ravnanja in določajo zakonske znake kibernetsko pogojenih kaznivih dejanj in nekaterih kibernetsko omogočenih kaznivih dejanj. Kibernetsko pogojena kazniva dejanja (členi 7–11) se zgledujejo po kaznivih dejanjih iz Budimpeške konvencije. Tudi kibernetsko omogočena kazniva dejanja (členi 12–16) se zgledujejo po Budimpeški konvenciji, med drugim pa usklajujejo kazniva dejanja goljufij, povezanih s sistemi informacijske in komunikacijske tehnologije (vključno s prevarami kot vrsto goljufije), kazniva dejanja, povezana s posnetki spolne zlorabe otrok na spletu, ter kazniva dejanja pridobivanja otrok za spolne namene zaradi storitve kaznivega dejanja zoper spolno nedotakljivost otroka in razširjanje intimnih podob brez privolitve. Za vsa kazniva dejanja, določena v Konvenciji, sta potrebna dva bistvena elementa: naklep in dejstvo, da je kaznivo dejanje storjeno neupravičeno. Pojem „neupravičeno“ je okoliščinam prilagojena zahteva za kazensko odgovornost, ki državam pogodbenicam omogoča prožnost pri uporabi v skladu z njihovim notranjim pravom in mednarodnimi obveznostmi. Glede tega je namen pogoja „neupravičeno“ zagotoviti, da se iz inkriminacije izključi na primer ravnanje organov kazenskega pregona pri preiskovanju kaznivih dejanj ali ravnanje v varnostne, znanstvene, medicinske, umetniške ali druge zakonite, upravičene ali dovoljene namene. V zvezi s tem člen 14, odstavek 4, določa izrecno izjemo od inkriminacije ravnanja otrok za lastno ustvarjeno gradivo, ki jih prikazuje, ali izdelavo, prenos ali posedovanje gradiva iz člena 14, odstavek 2, točke (a) do (c), s privolitvijo, kadar je prikazano ravnanje zakonito po nacionalnem pravu ter se tako gradivo hrani izključno za zasebno uporabo vpletenih oseb ob njihovi privolitvi.

V skladu s členom 17 je treba inkriminirati pranje premoženjske koristi, pridobljene s kaznivimi dejanji, ta določba pa se zgleduje po ustreznih določbah UNTOC in UNCAC. V skladu s pojasnjevalnimi opombami o posameznih členih Konvencije, ki so priložene resoluciji o sprejetju Konvencije, se ravnanje šteje za kaznivo dejanje iz člena 17 le, če gre tudi pri osnovnem kaznivem ravnanju, povezanem z bolj zapletenim kaznivim dejanjem pranja premoženjske koristi, za kaznivo dejanje, določeno v skladu s členi 7 do 16 Konvencije.

Člen 18 posnema ustrezne določbe UNTOC in UNCAC o določitvi minimalnih pravil o odgovornosti pravnih oseb za kazniva dejanja, določena v skladu s Konvencijo (tj. kazniva dejanja iz členov 7–17). Taka odgovornost je povezana s sodelovanjem pravnih oseb pri enem od kaznivih dejanj, določenih v členih 7–17, ob upoštevanju enakih zahtev, ki veljajo za fizične osebe, in sicer da so storjena „naklepno in neupravičeno“, ter pravnih načel vsake države pogodbenice (odstavka 1 in 2).

Člena 19 in 20 odražata ustrezne določbe UNTOC in UNCAC, saj določata minimalna pravila za določitev kaznivih dejanj udeležbe, poskusa in priprave ter za določitev zastaranja v skladu z nacionalno zakonodajo držav pogodbenic ter kot je potrebno za kazniva dejanja iz Konvencije. Čeprav spletni prenos in nadzor podatkov, ki bi lahko zadevali kaznivo dejanje, temeljita na pomoči ponudnikov storitev, pa ni mišljeno, da bi ponudnik storitev, ki ne ravna naklepno, odgovarjal na podlagi člena 19. Zato ponudniku storitev ni treba dejavno spremljati vsebine, da bi se izognil kazenski odgovornosti v skladu s to določbo.

Tudi člen 21 se zgleduje po UNTOC in UNCAC ter določa minimalna pravila o pregonu, razsojanju in sankcijah v zvezi s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s Konvencijo. V skladu z odstavkom 4 morajo države pogodbenice zagotoviti, da vsaka oseba, ki se preganja zaradi kaznivih dejanj, določenih v skladu s Konvencijo, uživa vse pravice in jamstva v

skladu z veljavnimi mednarodnimi obveznostmi držav pogodbenic, vključno s pravico do poštenega sojenja in pravico do obrambe.

Pristojnost (Poglavje III (člen 22))

Tudi člen 22 odraža ustrezne določbe UNTOC, UNCAC in Budimpeške konvencije ter ureja vzpostavitev obveznih in neobveznih, kot je ustrezno, oblik pristojnosti za kazniva dejanja, določena v skladu s Konvencijo.

Postopkovni ukrepi in kazenski pregon (poglavje IV (členi 23–34))

Člen 23 določa obseg nacionalnih pooblastil in postopkovnih ukrepov, ki omogočajo mednarodno sodelovanje: uporablja se za konkretne kazenske preiskave ali postopke v zvezi s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s Konvencijo, druga kazniva dejanja, storjena s sistemom informacijske in komunikacijske tehnologije, ter za zbiranje dokazov v elektronski obliki o katerem koli kaznivem dejanju. V skladu s pojasnjevalnimi opombami o posameznih členih Konvencije, ki so priložene resoluciji o sprejetju Konvencije, izraz „kazenske preiskave“ zajema primere, v katerih na podlagi dejanskih okoliščin obstajajo utemeljeni razlogi za domnevo, da je bilo storjeno oziroma še poteka kaznivo dejanje (vključno s kaznivim dejanjem iz člena 19 Konvencije), tudi kadar je namen take preiskave ustavitev ali oviranje storitve zadevnega kaznivega dejanja. Tako Konvencija ne zagotavlja podlage za mednarodno sodelovanje v zvezi s preventivnimi nameni, podatki pa se lahko izmenjujejo le, če se nanašajo na konkretno kazensko preiskavo.

Člen 24 z nekaj spremembami povzema ustrezno besedilo člena 15 Budimpeške konvencije. Določa splošne pogoje in zaščitne ukrepe za zagotovitev, da se pri pooblastilih in postopkih iz poglavja IV upošteva ustrezna raven varstva temeljnih pravic, vključno z uporabo načela sorazmernosti. Med temi pogoji in zaščitnimi ukrepi so med drugim sodni ali drug neodvisen pregled, pravica do učinkovitega pravnega sredstva, razlogi, ki upravičujejo uporabo pooblastil in postopkov, ter omejitev obsega in trajanja teh pooblastil in postopkov. Poleg tega se pogoji in zaščitni ukrepi, določeni v skladu s tem členom, na nacionalni ravni uporabljajo za pooblastila in postopke iz poglavja IV, tako za namene notranjih kazenskih preiskav in postopkov kot tudi za namene zagotavljanja mednarodnega sodelovanja države pogodbenice, na katero je zahteva naslovljena, v skladu s poglavjem V.

Členi 25–30 se zgledujejo po ustreznih nacionalnih pooblastilih in postopkovnih ukrepih iz Budimpeške konvencije. Gre za takojšnje zavarovanje shranjenih elektronskih podatkov, takojšnje zavarovanje in delno razkritje podatkov o prometu, nalog za posredovanje dokazov, preiskovanje in zaseg shranjenih računalniških podatkov, zbiranje podatkov o prometu v realnem času in prestrezanje vsebinskih podatkov.

Člen 31 odraža člen 31 UNCAC. Državam pogodbenicam nalaga, da sprejmejo ukrepe, ki omogočajo zamrznitev, zaseg in odvzem premoženjske koristi, pridobljene s kaznivimi dejanji.

Člen 32 se zgleduje po UNTOC in UNCAC ter državam pogodbenicam omogoča, da vzpostavijo kazensko evidenco za namene uporabe takih informacij v kazenskih postopkih v zvezi s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s Konvencijo.

Člen 33 se zgleduje po UNTOC in državam pogodbenicam nalaga, da v skladu s svojo nacionalno zakonodajo sprejmejo ustrezne ukrepe za zagotovitev ustrezne zaščite prič.

Člen 34 se zgleduje po UNTOC in državam pogodbenicam nalaga, da v skladu s svojo nacionalno zakonodajo sprejmejo ustrezne ukrepe za zagotovitev ustrezne pomoči žrtvam, zlasti žrtvam kaznivih dejanj iz členov 14–16 Konvencije. Člen 34 pri uporabi odstavkov 2 do 4 od držav pogodbenic zahteva tudi, da upoštevajo starost, spol ter posebne okoliščine in

potrebe žrtev, vključno s posebnimi okoliščinami in potrebami otrok. Odstavek 6 države pogodbenice spodbuja, da sprejmejo učinkovite ukrepe za zagotovitev izpolnjevanja zahtev po odstranitvi ali nedostopnosti vsebine, opisane v členih 14 in 16 Konvencije, v obsegu, ki je skladen z njihovimi nacionalnimi pravnimi okviri.

Mednarodno sodelovanje (Poglavje V (členi 35–52))

Člen 35 določa splošna načela in področje uporabe mednarodnega sodelovanja, od držav pogodbenic pa zahteva, da med seboj sodelujejo z namenom preiskovanja in pregona kaznivih dejanjih, določenih v skladu s Konvencijo, ter zbiranja in izmenjave elektronskih dokazov o njih, pa tudi zbiranja in izmenjave elektronskih dokazov o vseh hudih kaznivih dejanjih z najvišjo zagroženo kaznijo odvzema prostosti za najmanj štiri leta ali strožjo kaznijo. Tako je področje mednarodnega sodelovanja omejeno na kazniva dejanja, določena v skladu s Konvencijo, in huda kazniva dejanja, pri čemer je jasno določen prag kazni.

Člen 36 vsebuje izrecno določbo o varstvu osebnih podatkov. Ta določba ureja pravila za prenos osebnih podatkov v okviru mednarodnega sodelovanja. Prenosi se lahko izvedejo le v skladu z notranjim pravom in mednarodnopravnimi obveznostmi države pogodbenice prenosnice. Države pogodbenice lahko zavrnejo prenos osebnih podatkov, če teh ni mogoče zagotoviti v skladu z njihovo veljavno zakonodajo o varstvu osebnih podatkov. Za EU to pomeni, da je treba pred posredovanjem osebnih podatkov drugi državi pogodbenici v skladu z Listino Evropske unije o temeljnih pravicah uporabiti pomembna načela varstva podatkov, vključno z omejitvijo namena, najmanjšim obsegom podatkov, sorazmernostjo in nujnostjo. Države pogodbenice lahko za odzivanje na zahteve po osebnih podatkih nalagajo tudi ustrezne pogoje za doseganje skladnosti. Države pogodbenice morajo zagotoviti, da v njihovih pravnih okvirih za osebne podatke, ki jih prejmejo na podlagi Konvencije, veljajo učinkoviti in ustrezni zaščitni ukrepi. Države pogodbenice lahko prejete osebne podatke posredujejo tretji državi ali mednarodni organizaciji le s predhodnim dovoljenjem prvotne države pogodbenice prenosnice, ki lahko zahteva, da mora biti dovoljenje pisno.

Člen 37 se zgleduje po UNCAC in Budimpeški konvenciji ter določa podrobna pravila o izročitvi. V skladu z odstavkom 8 Konvencija omogoča zavrnitev izročitve na podlagi pogojev, določenih v nacionalnem pravu države pogodbenice, na katero je zahteva naslovljena. Odstavek 15 določa nadaljnji razlog za zavrnitev zahteve za izročitev, če je bila ta podana z namenom pregona ali kaznovanja osebe zaradi njenega spola, rase, jezika, vere, narodnosti, etničnega porekla ali političnega prepričanja oziroma da bi izpolnitev zahteve iz katerega koli od teh razlogov škodovala položaju navedene osebe.

Člena 38 in 39 se zgledujeta po UNTOC in UNCAC ter vzpostavljata možnost premestitve obsojenih oseb in prenosa kazenskih postopkov.

Člen 40 povzema določbe UNTOC, UNCAC in Budimpeške konvencije ter vsebuje podrobne določbe o načelih in postopkih v zvezi z medsebojno pravno pomočjo. Odstavek 17 določa, da je treba zahteve za medsebojno pravno pomoč izvršiti v skladu z notranjim pravom države pogodbenice, na katero je zahteva naslovljena. Člen 19 državi pogodbenici vložnici prepoveduje, da bi informacije ali dokaze, ki jih zagotovi država pogodbenica, na katero je zahteva naslovljena, brez njenega predhodnega soglasja posredovala ali uporabila za preiskave, pregon ali sodne postopke, ki niso navedeni v zahtevi. Odstavki 8, 21 in 22 določajo izčrpne razloge za zavrnitev zahtev za medsebojno pravno pomoč, kakor so opisani v oddelku *Temeljne pravice*.

Člen 41 se zgleduje po členu 35 Budimpeške konvencije in od držav pogodbenic zahteva, da vzpostavijo mreže za zagotavljanje pomoči pri določenih preiskavah, pregonih ali sodnih

postopkih v zvezi s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s Konvencijo, oziroma pri zbiranju elektronskih dokazov, ki nepretrgoma delujejo vse dni v tednu.

Členi 42–46 odražajo člene 29–33 Budimpeške konvencije in določajo podrobnosti o določenih vrstah ukrepov mednarodnega sodelovanja za medsebojno pravno pomoč. Taki ukrepi so: takojšnje zavarovanje shranjenih elektronskih podatkov, takojšnje razkritje zavarovanih podatkov o prometu, dostop do shranjenih elektronskih podatkov, zbiranje podatkov o prometu v realnem času in prestrezanje vsebinskih podatkov. Kar zadeva najbolj vsiljive ukrepe zbiranja podatkov o prometu v realnem času in prestrezanja vsebinskih podatkov, imajo države pogodbenice bolj omejeno obveznost prizadevanja za zagotavljanje take pomoči. Ta obveznost je v bistvu „dolžnost prizadevanja“ in zato države pogodbenice omejuje manj kot obveznosti glede drugih ukrepov medsebojne pravne pomoči, ki zahtevajo sodelovanje z drugimi državami pogodbenicami, razen če zadevni pogoji niso izpolnjeni ali če se uporabi eden od veljavnih razlogov za zavrnitev. Poleg tega se lahko pomoč pri prestrezanju vsebinskih podatkov zahteva le pri hudih kaznivih dejanjih in v obsegu, ki ga dovoljujejo pogodbe, ki veljajo za države pogodbenice, ali njihovo nacionalno pravo.

Člena 47 in 48 se zgledujeta po UNTOC in UNCAC ter države pogodbenice spodbujata k sodelovanju pri krepitvi ukrepov kazenskega pregona za boj proti kaznivim dejanjem, določenim v skladu s Konvencijo, in k ustanovitvi skupnih preiskovalnih organov za ta namen.

Členi 49–52 se zgledujejo po UNTOC in/ali UNCAC in določajo minimalna pravila o ukrepih za odvzem, izterjavo in vrnitev premoženjske koristi ali premoženja, pridobljenih s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s Konvencijo.

Preventivni ukrepi (Poglavje VI (člen 53))

Člen 53 države pogodbenice spodbuja, da si v skladu s temeljnimi načeli svojih pravnih sistemov prizadevajo za razvoj in izvajanje oziroma ohranjanje učinkovitih in usklajenih politik ter dobrih praks, da bi z ustreznimi zakonodajnimi, upravnimi ali drugimi ukrepi zmanjšale obstoječe ali prihodnje priložnosti za kibernetsko kriminaliteto. Države pogodbenice bi morale spodbujati dejavno sodelovanje zadevnih posameznikov in subjektov zunaj javnega sektorja, kot so nevladne organizacije, organizacije civilne družbe, akademske ustanove in subjekti zasebnega sektorja, pa tudi širše javnosti, pri ustreznih vidikih preprečevanja kaznivih dejanj, določenih v skladu s Konvencijo. V odstavku 3 je neizčrpen in nezavezujoč seznam preventivnih ukrepov. Pododstavek (e) odstavka 3 izrecno navaja preventivne ukrepe, ki priznavajo prispevke zakonitih dejavnosti raziskovalcev na področju varnosti, kadar so namenjeni izključno krepitvi in izboljšanju varnosti proizvodov, storitev in strank ponudnikov storitev.

Tehnična pomoč in izmenjava informacij (Poglavje VII (členi 54–56))

Členi 54–56 se zgledujejo po UNTOC in/ali UNCAC, vsebujejo pa določbe o zagotavljanju tehnične pomoči, krepitvi zmogljivosti in izmenjavi informacij, zlasti ob upoštevanju interesov in potreb držav pogodbenic v razvoju.

Mehanizem izvajanja (Poglavje VIII (člena 57–58))

Člena 57 in 58 se zgledujeta po UNCAC in vsebujeta podrobne določbe o konferenci držav pogodbenic, ki bo nadzorovala izvajanje Konvencije in bo pristojna za pripravo in sprejetje dopolnilnih protokolov h Konvenciji na podlagi členov 61 in 62 Konvencije. Generalni sekretar Združenih narodov zagotovi tajniške storitve in skliče konferenco držav pogodbenic najpozneje eno leto po začetku veljavnosti Konvencije. Nato redni sestanki Konference potekajo v skladu s poslovnikom, ki ga ta sprejme.

Končne določbe (Poglavje IX (členi 59–68))

V poglavju IX Konvencije so končne določbe. Člen 60, odstavek 1, med drugim zagotavlja, da lahko države članice EU, ki so pogodbenice Konvencije, v medsebojnih odnosih še naprej uporabljajo pravo Unije. Poleg tega pogodbenicam Budimpeške konvencije in drugih mednarodnih instrumentov omogoča, da med seboj še naprej uporabljajo navedene instrumente.

Člen 64, odstavek 1, določa, da je Konvencija na voljo za podpis vsem državam v Hanoju oktobra 2025, nato pa na sedežu Združenih narodov v New Yorku do 31. decembra 2026. V skladu z odstavkom 2 je Konvencija na voljo za podpis tudi organizacijam za regionalno gospodarsko povezovanje, kot je Unija, če jo v skladu z odstavkom 1 podpiše vsaj ena država članica.

Člen 64, odstavek 3, in člen 65, odstavek 1, določata, da Konvencija začne veljati, ko štirideset držav izrazi soglasje, da jih Konvencija zavezuje, tako, da pri generalnem sekretarju Združenih narodov deponirajo svoje listine o ratifikaciji, sprejetju ali odobritvi. Organizacije za regionalno gospodarsko povezovanje, kot je Unija, lahko deponirajo svojo listino o ratifikaciji, sprejetju ali odobritvi, če je to storila vsaj ena od njihovih držav članic. V navedeni listini o ratifikaciji, sprejetju ali odobritvi organizacija za regionalno gospodarsko povezovanje izjavi, kakšen je obseg njenih pristojnosti v zvezi z zadevami, ki jih ureja Konvencija. V skladu s členom 64, odstavek 4, lahko regionalne organizacije za gospodarsko povezovanje, kot je Unija, h Konvenciji pristopijo pod pogojem, da je vsaj ena njihova država članica pogodbenica Konvencije. Unija bo ob pristopu razglasi izjavila, kakšen je obseg njenih pristojnosti v zvezi z zadevami, ki jih ureja Konvencija.

V skladu s členom 66, odstavek 1, lahko država pogodbenica pet let po začetku veljavnosti Konvencije predlaga spremembo in jo posreduje generalnemu sekretarju Združenih narodov, ki nato o predlagani spremembi obvesti države pogodbenice in konferenco držav pogodbenic Konvencije, da bi preučile predlog in o njem odločale. Na podlagi odstavka 2 imajo organizacije za regionalno gospodarsko povezovanje, kot je Unija, na področjih, za katera so pristojne, pri uresničevanju svoje pravice do glasovanja enako število glasov, kot je število njihovih držav članic, ki so pogodbenice Konvencije. Spremembo, sprejeto v skladu z odstavkom 1, morajo ratificirati, sprejeti ali odobriti države pogodbenice.

Člena 61 in 62 določata pravila o protokolih, ki dopolnjujejo Konvencijo. Člen 61, odstavek 2, organizacijam za regionalno gospodarsko povezovanje, kot je Unija, omogoča, da postanejo pogodbenice protokola le, če je organizacija pogodbenica Konvencije. V skladu z odstavkom 4 se vsak protokol h Konvenciji razlaga skupaj s Konvencijo ob upoštevanju namena navedenega protokola. Člen 62, odstavek 1, določa, da je za obravnavo kakršnega koli dopolnilnega protokola za sprejetje na konferenci držav pogodbenic potrebnih najmanj šestdeset držav pogodbenic. Ta člen določa tudi, da si konferenca držav pogodbenic po najboljših močeh prizadeva doseči soglasje o katerem koli dodatnem protokolu, šele ko so vsa prizadevanja izčrpana, pa je za njegovo sprejetje potrebna vsaj dvotretjinska večina glasov držav pogodbenic, ki so prisotne in glasujejo na zasedanju konference držav pogodbenic. V skladu s členom 62, odstavek 2, imajo organizacije za regionalno gospodarsko povezovanje, kot je Unija, na področjih, za katera so pristojne, pri uresničevanju svoje pravice do glasovanja po tem členu enako število glasov, kot je število njihovih držav članic, ki so pogodbenice Konvencije.

Na podlagi člena 67, odstavek 2, organizacije za regionalno gospodarsko povezovanje, kot je Unija, prenehajo biti pogodbenice Konvencije, ko jo odpovejo vse njihove države članice.

Resoluciji o sprejetju Konvencije so priložene pojasnjevalne opombe k členom 2, 17, 23 in 35. Čeprav pojasnjevalne opombe niso instrument, ki bi zagotavljal verodostojno razlago Konvencije, so namenjene vodenju in pomoči pogodbenicam pri njeni uporabi. V pojasnjevalnih opombah predsednika *ad hoc* odbora ZN, ki so bile razdeljene med pogajanji, je obravnavanih tudi več ključnih vidikov razlage. Na spletnem mestu *ad hoc* odbora so objavljeni vsi predlogi in revizije glede osnutka besedila Konvencije, izvedeni med pogajanji, tako da so tam na voljo koristne informacije o razvoju ključnih določb v besedilu, ima pa spletno mesto lahko tudi razlagalno vrednost. Države si lahko, čeprav neformalno, glede številnih določb, ki so se zgledovale po Budimpeški konvenciji, kot je večina določb Konvencije o inkriminaciji in procesnih pooblastilih, pomagajo tudi z obrazložitvenim poročilom k Budimpeški konvenciji[(24)].

(24) Serija evropskih pogodb št. 185.

2025/0230 (NLE)

Predlog

SKLEP SVETA

o podpisu, v imenu Evropske unije, Konvencije Združenih narodov proti kibernetski kriminaliteti; Krepitev mednarodnega sodelovanja za boj proti nekaterim kaznivim dejanjem, storjenim z uporabo sistemov informacijske in komunikacijske tehnologije, ter za izmenjavo dokazov v elektronski obliki o hudih kaznivih dejanjih

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 16 ter členov 82(1), 83(1) in 87(2) v povezavi s členom 218(5) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

ob upoštevanju naslednjega:

(1) S Sklepom Sveta (EU) 2022/895 je bila Komisija 24. maja 2022 pooblaščena, da v imenu Evropske unije sodeluje pri pogajanjih o Konvenciji Združenih narodov proti kibernetski kriminaliteti.

(2) Besedilo Konvencije Združenih narodov proti kibernetski kriminaliteti; Krepitev mednarodnega sodelovanja za boj proti nekaterim kaznivim dejanjem, storjenim z uporabo sistemov informacijske in komunikacijske tehnologije, ter za izmenjavo dokazov v elektronski obliki o hudih kaznivih dejanjih (v nadaljnjem besedilu: Konvencija) je Generalna skupščina Združenih narodov sprejela 24. decembra 2024, za podpis naj bi bilo na voljo 25. oktobra 2025 v Hanoju v Vietnamu, nato pa do 31. decembra 2026 na sedežu Združenih narodov v New Yorku.

(3) Konvencija je skladna z varnostnimi cilji Evropske unije iz člena 67(3) Pogodbe o delovanju Evropske unije, in sicer z zagotavljanjem visoke ravni varnosti z ukrepi za preprečevanje kriminala in boj proti njemu ter z ukrepi za uskladitev in sodelovanje med policijskimi in pravosodnimi ter drugimi pristojnimi organi, pa tudi s približevanjem kazenskih zakonodaj.

(4) Določbe Konvencije se uporabljajo za konkretne kazenske preiskave ali postopke v zvezi s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s Konvencijo, in omogočajo izmenjavo podatkov le v ta namen.

(5) Konvencija usklajuje omejen sklop jasno opredeljenih kaznivih dejanj, hkrati pa državam pogodbenicam omogoča prožnost, ki jo potrebujejo, da se izognejo prekomerni inkriminaciji zakonitega ravnanja.

(6) Konvencija določa le minimalna pravila o odgovornosti pravnih oseb za kazniva dejanja, določena v Konvenciji, in ne zahteva, da bi bilo treba tako kazensko odgovornost določiti na način, ki ne bi bil v skladu s pravnimi načeli države pogodbenice.

(7) Konvencija je skladna tudi s cilji Evropske unije glede varstva osebnih podatkov, zasebnosti in temeljnih pravic v skladu s členom 16 Pogodbe o delovanju Evropske unije in Listino Evropske unije o temeljnih pravicah.

(8) Konvencija določa stroge zaščitne ukrepe na področju človekovih pravic in izključuje vsakršno razlago, ki bi privedla do zatiranja človekovih pravic ali temeljnih svoboščin, zlasti svobode izražanja, vesti, mnenja, veroizpovedi ali prepričanja, mirnega zbiranja in združevanja. Ti zaščitni ukrepi zagotavljajo tudi, da se mednarodno sodelovanje lahko zavrne, če bi bilo v nasprotju z nacionalno zakonodajo držav pogodbenic ali če bi ga bilo treba zavrniti za preprečitev kakršne koli oblike diskriminacije.

(9) Kar zadeva pooblastila in postopkovne ukrepe na nacionalni in mednarodni ravni, Konvencija določa horizontalne pogoje in zaščitne ukrepe, ki zagotavljajo varstvo človekovih pravic v skladu z obveznostmi držav pogodbenic po mednarodnem pravu človekovih pravic ter vključujejo načelo sorazmernosti. Med temi pogoji in zaščitnimi ukrepi so med drugim sodni ali drug neodvisen pregled, pravica do učinkovitega pravnega sredstva, razlogi, ki upravičujejo uporabo pooblastil in postopkov, ter omejitev obsega in trajanja pooblastil in postopkov.

(10) Konvencija vsebuje namensko določbo o varstvu osebnih podatkov, ki zagotavlja, da je treba pred posredovanjem osebnih podatkov drugi državi pogodbenici v skladu z Listino Evropske unije o temeljnih pravicah uporabiti pomembna načela varstva podatkov, vključno z omejitvijo namena, najmanjšim obsegom podatkov, sorazmernostjo in nujnostjo.

(11) Komisija je s sodelovanjem pri pogajanjih v imenu Unije zagotovila združljivost Konvencije z ustreznimi pravili Evropske unije.

(12) Za zagotovitev skladnosti Konvencije s pravom in politikami Unije, pa tudi enotne uporabe Konvencije v državah članicah pri njihovih odnosih s pogodbenicami, ki niso članice EU, in učinkovite uporabe Konvencije je pomembnih več pridržkov in uradnih obvestil.

(13) Pridržki in uradna obvestila, ki so navedeni v Prilogi I k temu sklepu, ne posegajo v kakršne koli druge pridržke ali izjave, ki bi jih želele države članice podati posamično, kadar je to dovoljeno.

(14) Ker Konvencija določa postopke za izboljšanje čezmejnega dostopa do elektronskih dokazov in visoko raven zaščitnih ukrepov, se bo v Evropski uniji s tem, da bo postala njena pogodbenica, spodbujala doslednost prizadevanj v boju proti kibernetski kriminaliteti in drugim oblikam kriminala na svetovni ravni. S tem se bo olajšalo sodelovanje med državami članicami EU, ki so pogodbenice, in državami pogodbenicami Konvencije, ki niso članice EU, hkrati pa se bo zagotovila visoka raven varstva posameznikov.

(15) V skladu s členom 64 Konvencije je Konvencija na voljo za podpis Uniji.

(16) Unija bi morala skupaj s svojimi državami članicami postati pogodbenica Konvencije, saj ima tako Evropska unija kot njene države članice pristojnosti na področjih, ki jih zajema Konvencija. Ta sklep ne posega v podpis Konvencije s strani držav članic v skladu z njihovimi notranjimi postopki.

(17) Hiter podpis Konvencije s strani Evropske unije bo poleg tega zagotovil, da bo imela Unija že v zgodnji fazi izvajanja tega novega globalnega okvira za boj proti kibernetski kriminaliteti pomembno vlogo.

(18) V skladu s členom 42(1) Uredbe (EU) 2018/1725 Evropskega parlamenta in Sveta je bilo opravljeno posvetovanje z Evropskim nadzornikom za varstvo podatkov, ki je mnenje podal [...].

(19) [V skladu s členom 3 Protokola št. 21 o stališču Združenega kraljestva in Irske glede območja svobode, varnosti in pravice, ki je priložen Pogodbi o Evropski uniji in Pogodbi o

delovanju Evropske unije, je Irska [*s pismom z dne* …] podala uradno obvestilo, da želi sodelovati pri sprejetju in uporabi tega sklepa.]

ALI

[V skladu s členoma 1 in 2 Protokola št. 21 o stališču Združenega kraljestva in Irske glede območja svobode, varnosti in pravice, ki je priložen Pogodbi o Evropski uniji in Pogodbi o delovanju Evropske unije, in brez poseganja v člen 4 tega protokola Irska ne sodeluje pri sprejetju tega sklepa, ki zato zanjo ni zavezujoč in se v njej ne uporablja.]

(20) V skladu s členoma 1 in 2 Protokola št. 22 o stališču Kraljevine Danske, ki je priložen Pogodbi o Evropski uniji in Pogodbi o delovanju Evropske unije, Danska ne sodeluje pri sprejetju tega sklepa, ki zato zanjo ni zavezujoč in se v njej ne uporablja.

(21) Konvencijo bi bilo treba podpisati, priložene pridržke in uradna obvestila pa bi bilo treba odobriti –

SPREJEL NASLEDNJI SKLEP:

Člen 1

Odobri se podpis Konvencije Združenih narodov proti kibernetski kriminaliteti; Krepitev mednarodnega sodelovanja za boj proti nekaterim kaznivim dejanjem, storjenim z uporabo sistemov informacijske in komunikacijske tehnologije, ter za izmenjavo dokazov v elektronski obliki o hudih kaznivih dejanjih (v nadaljnjem besedilu: Konvencija) v imenu Unije, s pridržkom sklenitve navedene Konvencije.

Besedilo Konvencije je priloženo k temu sklepu (Priloga II).

Člen 2

Pridržki in uradna obvestila iz Priloge I k temu sklepu se odobrijo.

Člen 3

Ta sklep začne veljati dan po sprejetju.

V Bruslju,

Za Svet
predsednik
[...]